

РЕШЕНИЕ

№ 17057

гр. София, 05.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1592** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, във вр. с чл.267, ал.1 и ал.2, т.5 и чл.171, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на М. Х. Н. И. с ЕГН [ЕГН] в качеството си на ЕТ “Вивито МН-Маря Нулева Иванова” с ЕИК[ЕИК] от [населено място] против Решение № ПИ - 4/06.01.26г. на директора на ТД на НАП – С., в частта му, с която е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата срещу Разпореждане с И..№С250022-137-0006227/18.12.2025г., издадено от Д. Т., на длъжност - Главен публичен изпълнител в Дирекция “Събиране” при ТД на НАП – С., с което е постановен отказ за прекратяване поради изтекла погасителна давност събирането на публично вземане по изп.дело №[ЕИК]/2016г., представляващо имуществена санкция в размер на 15 000лв., наложена с НП №007/23.05.2014г. Релевирани са доводи за че решението е необосновано, постановено е в противоречие с материалноправните разпоредби и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. С тези мотиви се иска отмяната му.

В с.з., редовно призован, жалбоподателят М. И. в качеството си на ЕТ “Вивито - МН - Маря Иванова Нулева”, не се явява лично, но чрез процесуален преставител поддържа жалбата. Ответникът - Директор на ТД на НАП С., чрез процесуален представител оспорва жалбата и пледира за отхвърлянето ѝ.

От фактическа страна.

Срещу М. Х. Н. И. с ЕГН [ЕГН] в качеството си на ЕТ “Вивито МН-Маря Нулева Иванова” с ЕИК[ЕИК] от [населено място] е образувано изпълнително дело №160167682/2016 г. Изпратено е съобщение за доброволно изпълнение до длъжника с изх. №С160022- 048-0126365/17.12.2016 г., връчено на задълженото лице лично на 25.02.2019 г.

С разпореждане за присъединяване с изх. №С180022-105-0178856/20.06.2018 г. в предмета на изпълнение е включена имуществена санкция, наложена с наказателно постановление №007/23.05.2014 г., издадено от Национален съвет по цени и реимбурсиране на лекарствените продукти - С., в размер на 15 000 лв., влязло в законна сила 15.12.2017 г. Документът е връчен лично на задълженото лице на 25.02.2025 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. С180022- 022-0042088/20.06.2018 г. на осн. чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложен запор върху наличните и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити и вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД за сума в общ размер на 17 108,70 лв., в т.ч. главница - 16 605,09 лв. и лихва - 503,61 лв., изчислена към 20.06.2018 г. ПНОМ е връчено лично на задълженото лице на 25.09.2019 г.

Изпратено е запорно съобщение на осн. чл. 215, ал. 1, т.1 от ДОПК с изх. С180022- 146-0006373/20.06.2018 г. до „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, което е връчено в банката на 31.01.2019 г. По изпълнителното дело е постъпил отговор на запорно съобщение с вх. №С190022-000-0065584/08.02.2019 г., от който е видно, че сметката на лицето е блокирана е посочения размер за бъдещи постъпления, но към момента няма разполагаема наличност. Допълнително, с вх. №С180022-000- 0420965/13.07.2018 г., банката уведомява Национална агенция за приходите, че запорираната сметка е открита преди 2004 г. и към момента все още е активна.

Допълнително е извършена справка за банкови и платежни сметки и банкови сейфове на ФЛ и ЮЛ в регистъра на БНБ за период 31.10.2016 г. -11.12.2025 г., от която е видно, че задълженото лице е титуляр на сметка в „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД от 01.01.1994 г., която към момента не е отразена като закрыта.

Във връзка с продължаване на действията по така образуваното изпълнително дело №160167682/2016 г. до „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД е изпратено разпореждане за изпълнение на запорно съобщение (РИЗС) с изх. №С200022-029- 0007427/27.02.2020 г., връчено на адресата на 04.03.2020 г. Със същото ПНОМ - с изх. №С 180022-022-0042088/20.06.2018 г., е наложен запор на осн. чл. чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3 от ДОПК във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК върху товарен автомобил VAZ, модел 21013, рег. [рег.номер на МПС] , със застрахователна оценка 0,00 лв.

Изпратено е запорно съобщение на осн. чл. 201, ал. 3 от ДОПК с изх. №С180022- 122-0007833/20.06.2018 г. до СДВР, отдел „Пътна полиция“. Същото е заведено в регистъра на СДВР с вх. №433200-13218/05.02.2019 г. ВЕЩНО ОТ извършена справка в информационните системи на НАП, запорът е наложен на 06.02.2019 г.

На 10.12.25г. е подадено искане от жалбоподателката да бъдат отписани задълженията ѝ поради погасяването им по давност.

С Разпореждане с И. №С250022-137-0006227/18.12.2025г., издадено от Д. Т., на длъжност - Главен публичен изпълнител в Дирекция “Събиране” при ТД на НАП е отхвърлено искането.

Срещу процесното разпореждане е подадена жалба по административен ред, като с Решение № ПИ-4 от 06.01.26г. На директора на ТД на НАП – С. е отхвърлена.

От правна страна.

Съгласно разпоредбата на чл.268, ал.1, предл.1/първо/ от ДОПК, в случаите по чл.267, ал.2, т.2, 4, 5 и 6, длъжникът или вискателят може да обжалва решението на директора на компетентната териториална дирекция пред административния съд по постоянния адрес или седалището на длъжника в 7-дневен срок от съобщението. Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 26.01.26г., а жалбата е подадена на 28.01.26г. От изложеното следва, че жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок за това, като жалбата е подадена от задължено лице, т.е. от лице с правен интерес, по установения в закона ред, в писмена форма и с изискуемото се съдържание. Ето защо съдът намира, че жалбата е процесуално допустима и като такава, следва да бъде разгледана по същество.

При служебно извършената проверка съдът установи, че оспореното решение е валиден административен акт, издаден от материално и териториално компетентен орган, в рамките на предоставените му от закона правомощия, като съгласно [чл.266 от ДОПК](#), това е директорът на компетентната териториална дирекция – случая директорът на ТД на НАП - С.. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на отказа на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., да прекрати поради изтекла давност вземания, в писмена форма и съдържа посочените в [чл.59, ал.2 от АПК](#), във вр. с §2 от ДР на ДОПК, реквизити. Самият изричен отказ за прекратяване на изпълнителното производство, поради извод, че погасителната давност не е изтекла по отношение на описаното публично вземане, също е издаден от оправомощен за това орган, на основание [чл.226, ал.1 от ДОПК](#) и в рамките на неговите правомощия.

При издаване на обжалваното решение административният орган не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, тъй като решението е мотивирано и в него са посочени конкретните фактическите и правни основания за издаването му, а именно - [чл.267, ал.2, т.5 от ДОПК](#).

Повдигнатия пред съда правен спор и неговото решаване всъщност изискват да бъде отговорено на основния спорен въпрос по делото, а именно: Изтекла ли е абсолютната погасителна давност, уредена в разпоредбата на чл.171, ал.2 от ДОПК, по отношение на публичните задължения, подробно описани в молбата, наименована „възражение”, от жалбоподателя подадена на 10.12.25 год., съгласно данъчно-осигурителната сметка на дружеството, с която е бил сезиран публичният изпълнител при ТД на НАП - С.?

Според жалбоподателя е налице погасено задължение, поради изтекла погасителна давност по реда на ЗАНН. Според органите на НАП, приложим е общия ред по ДОПК.

Съдът намира за правилни и обосновани изводите на решаващия орган.

Според разпоредбата на чл. 82, ал.1 б "а", вр. ал.2 от ЗАНН, административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли: две години, когато наложеното наказание е глоба, от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давността. Съгласно ал.3 от същата разпоредба, независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал.1. Също така ал.4 от същата норма установява, че "Разпоредбата на предходната алинея не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство".

Давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание „глоба“ в чл.82, ал.1, б.“а“ ЗАНН, правилно е прието от ответника, че не са приложими по отношение на „имуществената санкция“, наложена с влязло в сила НП, какъвто е процесния случай, и в този смисъл е неприложимо по казуса ТП №1 от 27.02.2015г., посочено в жалбата.

Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 03.07.2014 г. по тълк. д. № 5/2013 г. на Върховен административен съд давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание "глоба" в чл. 82, ал. 1, б. "а", във вр. с ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, не са приложими по отношение на "имуществената санкция", наложена с влязло в сила наказателно постановление. Законодателят прави ясно разграничение между глобата и имуществената санкция като правни термини и правни институти. Двата института са самостоятелно регламентирани и са въведени с различни нормативни разпоредби. Имуствената санкция не е сред административните наказания, визирани в ЗАНН, които се налагат за административни нарушения, за които административно наказателна отговорност могат да носят само физически, но не и юридически лица. Имуствената санкция е предмет на различна законова регламентация. Поради това правилата, приложими към глобите, налагани на физически лица, не следва механично да се прилагат към имуществените санкции, налагани на юридически лица и на еднолични търговци. По отношение на юридическите лица и еднолични търговци налагането на имуществена санкция няма характера на глобата като реализиране на административно наказателна отговорност, която по дефиниция е лична и която може да се носи само от физически лица.

Разликата между наказанието "глоба" за физическите лица и "имуществената санкция" за юридическите лица и едноличните търговци се свежда до субекта на отговорността и именно от тази разлика в субекта и поради това, че българското законодателство изключва наказателна и/или административно наказателна отговорност за юридическите лица, отговорността по чл. 83 от ЗАНН и наказания се определя като обективна, безвиновна отговорност. Тези различия не допускат приложимост по аналогия на разпоредбите, касаещи наказанието „глоба“, и за „имуществена санкция“. Когато разпоредбата е ясна, тя трябва да се приложи съобразно действителния ѝ смисъл, дори и това да не е в полза на санкционирания правен субект. Точно такъв е случаят с тълкуването на чл. 82, ал. 1, б. "а" вр. ал. 2 и ал.3 ЗАНН и на чл. 175, ал.3 от ДОПК.

Съгласно текста на чл. 82, ал.1, б."а" от ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е "глоба". Давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за изпълнение на наказанието, и след завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, съобразно разпоредбата на ал.3 от чл. 82 от ЗАНН. Съгласно ал.4 от същата разпоредба ал.3 не се прилага по отношение на "глобата", когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство. Тези разпоредби имат за приложно поле единствено давността за изпълнение на наказанието "глоба" и не е налице законодателен пропуск или непълнота в закона, за да се приеме, че тези разпоредби са приложими и за "имуществената санкция". За имуществената санкция по чл. 83 от ЗАНН като вид публично вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т.5, вр. т.7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс давността е уредена в чл. 171 от ДОПК.

По силата на ал.1 на чл. 171 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Абсолютната погасителна давност за публичните вземания е предвидена в разпоредбата на ал.2 на чл. 171 от ДОПК, която гласи: с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Кратката 2-годишна погасителна давност по чл. 82, ал.1, б."а" от ЗАНН е изключение по смисъла на предложение последно от ал.1 на чл. 171 от ДОПК - "предвиден в закон по-кратък давностен срок", но има приложение само за изрично предвиденото в разпоредбата административно наказание "глоба" и не може да се приложи по аналогия и за "имуществената санкция". Анализът на приложимите правни разпоредби налага извода, че не е налице законодателен пропуск или непълнота по смисъла на чл. 46 от Закона за нормативните актове, за да се приложат по аналогия разпоредбите на чл. 82, ал.1, б."а", ал.2 и 3 от ЗАНН, предвидени за глобите и по отношение на имуществените санкции, наложени на юридически лица или еднолични търговци с влезли в сила наказателни постановления. Давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание "глоба" в чл. 82, ал. 1, б. "а", вр. ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, не са приложими по отношение на "имуществената санкция", наложена с влязло в сила наказателно постановление.

Глобите и имуществените санкции са публични вземания - чл. 162, ал.2, т.5 от ДОПК, като в чл. 162, ал.2, т.9 от ДОПК е предвидено, че лихвите върху вземанията по т.1-8 също са публични вземания. По отношение на глобите действа специална разпоредба на чл. 175, ал.3 от ДОПК, че лихви върху глоби не се дължат. Специалното правило на чл. 175, ал.3 от ДОПК, изключващо начисляване на лихви, е само за глобите, като изключение за имуществените санкции не е предвидено.

Имуществената санкция не е глоба, а друг вид публично вземане, като разграничението е направено в разпоредбата на чл. 162, ал.2, т.5 от ДОПК, която също посочва отделно тези два вида публични вземания, с което се потвърждава, че законодателят ясно прави разграничение между двата института.

Изпълнителното основание, предмет на разглеждане по настоящото дело, е НП влязло в законна сила на 15.12.2017г., следователно давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 01.01.2018 г. и изтича, ако не е спиран или прекъсван, на 01.01.2023 г.

В случая, преди да изтече, по делото имва данни за спиране на изтичането на погасителната давност с налагане на заповед върху банковата сметка на 31.01.2019г. и налагането на заповед върху МПС на 05.02.2019г. отделно от това давността не е текла и за периода 24.03.2020г. -21.05.2020г. поради наличието на изрична законова норма в този смисъл – пар.29 от ЗМДВИППП.

С оглед на гореизложеното, Решение № ПИ - 4/06.01.26г. на директора на ТД на НАП – С., в частта му, с която е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата срещу Разпореждане с И..№С250022-137-0006227/18.12.2025г., издадено от Д. Т., на длъжност - Главен публичен изпълнител в Дирекция "Събиране" при ТД на НАП – С., с което е постановен отказ за прекратяване поради изтекла погасителна давност събирането на публично вземане по изп.дело №[ЕИК]/2016г., представляващо имуществена санкция в размер на 15 000лв., наложена с НП №007/23.05.2014г., съответства на материалния закон.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на разноски, на ответника се дължи възнаграждение за осъществената юрисконсултска защита, определено на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 250 евро.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. Х. Н. И. с ЕГН [ЕГН] в качеството си на ЕТ “Вивито МН-Маря Нулева Иванова” с ЕИК[ЕИК] от [населено място] против Решение № ПИ - 4/06.01.26г. на директора на ТД на НАП – С., в частта му, с която е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата срещу Разпореждане с И.№С250022-137-0006227/18.12.2025г., издадено от Д. Т., на длъжност - Главен публичен изпълнител в Дирекция “Събиране” при ТД на НАП – С., с което е постановен отказ за прекратяване поради изтекла погасителна давност събирането на публично вземане по изп.дело №[ЕИК]/2016г., представляващо имуществена санкция в размер на 15 000лв., наложена с НП №007/23.05.2014г.

ОСЪЖДА М. Х. Н. И. с ЕГН [ЕГН] в качеството си на ЕТ “Вивито МН-Маря Нулева Иванова” с ЕИК[ЕИК] да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 250 евро разноски по делото.

Решението е окончателно.